DEBUT · BEGINNING

13

A WINTER MAGIC

A WINTER MAGIC

Ferdinando Frega

GILLETTE: ஒரு குளிர்கால மாயம்

இத்தாலிய எல்லைகளுக்குள் இருக்கும் வெப்பமான ஒரு மத்தியதரைக் கடல் நகரம் அறுபத்தொரு ஆண்டுகள் எனக்கு இடமளித்திருந்தது: தன் உண்மையான பரிமாணத்தைத் தேடும் அமைதியற்ற ஓர் உடல், ஏற்கெனவே அமெரிக்காவில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு மனம்.

என் அமெரிக்கா. அதன் கொடியைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் என்னை அழ வைத்து, சாத்தியமற்ற விதங்களில் என் இதயத் துடிப்பை வேகப்படுத்தியது. ஒருநாள் எனக்கு இடமளிக்கப்போவது, தன் மண்ணின் ஆழத்துக்குள் என்னை வரவேற்கக் காத்திருப்பது.

அந்த நாளில்தான் என் அத்தையிடமிருந்து எனக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. என் தாத்தா பாட்டி இறந்துவிட்டார்கள் என்று சொன்னார். முதுமை.

முந்நூறு கிலோமீட்டர் எங்களைப் பிரித்தது; ஆனால் எதுவும் யாரும் என்னைத் தடுத்திருக்க முடியாது. காரில் ஏறி ஓட்டினேன். நான்கு மணி நேரம் கழித்து, வந்து சேர்ந்தேன்.

வீடு மூடியிருந்தது. பக்கத்து வீட்டுப் பெண் ஒருவர், என்னைப் பார்த்தவுடன், வணக்கம் சொல்லி, ஒரு காபிக்கு உள்ளே அழைத்தார். ஆனால் என் நேரம் அதற்கானது அல்ல.

வீட்டுச் சாவிகள் எப்போதும் என்னிடம் இருந்தன. ஒரு வழக்கமான Frega பண்பு: தீர்வைத் தேடுவதைவிடப் பிரச்சினையைத் தடுப்பது எப்போதும் மேல். நாங்கள் அப்படித்தான் இருந்தோம்.

உள்ளே சென்றேன். வீட்டின், அறைகளின், அலமாரிகளின், சமையலறையின் மணத்தை இன்னும் என்னால் உணர முடிந்தது; 1977-ஆம் ஆண்டுக் குளிர்காலத்தில், எனக்குப் பன்னிரண்டு வயதே ஆனபோது, எனக்குத் துணையாக இருந்த அந்தக் கணப்பையும்.

போய்விட்டவை எல்லாம் இப்போது இல்லை. ஆனால் நினைவுகள் இன்னும் அங்கே இருந்தன.

உள்ளுணர்வு என்னை மாடியறை நோக்கி இழுத்தது.

இரண்டு சின்ன எலிகள் என்னை வரவேற்றன. கொஞ்சமும் பயப்படவில்லை. எனக்காகக் காத்திருந்தவை போல, ஏதோ ஒன்றை நோக்கி என்னை வழிநடத்த வேண்டியவை போல அங்கே இருந்தன.

தடிமனான தூசிப் படலத்தால் மூடப்பட்டு, மூடியிருந்த ஓர் அட்டைப் பயணப்பெட்டிக்கு அவை என்னை அழைத்துச் சென்றன.

ஆர்வம் என்னை அதைத் திறக்கத் தூண்டியது. ஒரு பணியை முடித்தவை போல இரண்டு எலிகளும் திருப்தியாகத் தோன்றின.

உள்ளே, ஒரு குறிப்பேட்டைக் கண்டேன்.

தனித்துவமான கையெழுத்து, முழுவதும் பெரிய அச்செழுத்துகளில், தவறாமல் அடையாளம் காணக்கூடியது. அது என் தந்தையுடையது.

ஒரு கதையில் ஒரு தேதி இருந்தது: 21 பிப்ரவரி 1955. தற்செயலாக, என் பிறந்த நாளின் அதே நாள் — ஆண்டு மட்டுமே வேறு. நான் உலகுக்கு வருவதற்குப் பத்து ஆண்டுகள் முன்பு அவர் அந்த வரிகளை எழுதியிருந்தார்.

அவர் கடவுளுக்கு எழுதிக்கொண்டிருந்தார்.

அவர் ஒரு குடும்பத்தை, ஒரு மனைவியை, பிள்ளைகளைக் கேட்டார். குறிப்பாக ஒருவனை: ஒரு பையனை. தன் தந்தையின் பெயரால் அவனுக்கு Ferdinando என்று பெயரிடுவார். ஆனால் அவருடைய வேண்டுகோள் அதோடு முடியவில்லை.

நான் தீவிரமாக அழத் தொடங்கினேன். குறிப்பேட்டை நனைத்துவிடுவேனோ என்று பயந்து, கண்ணீரில்லாத விம்மல் முறைக்கு மாறினேன். வாழ்க்கையில், பெண்களின் முன்னிலையில் மட்டுமே நான் பயன்படுத்தியது — அவர்களைச் சரணடைய

வைக்கும் என் வழிகளில் ஒன்று, ஏமாற்றும் என் வழிகளில் ஒன்று. நான் Frega.

தன் மகன் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற அவருடைய விவரிப்பு விரிவானது. இழுத்தடிக்காமல் சொன்னால், இறுதியில் நான் என்னையே கண்டேன். நான் யார் என்று.

அது, நான் என்னிடம் ஒரே ஒரு கேள்வி கேட்டுக்கொண்ட அந்தத் தருணங்களில் ஒன்று:
என் தந்தை யார்?

மீதியை வம்சாவளி செய்தது. ஏனெனில் அந்தக் கேள்வியுடன், என் குடும்பப் பெயருடன், நான் யார் என்பதுடன், இன்று மக்கள் எப்போதும் அதே விஷயத்தைக் கேட்கிறார்கள்:
Frega உண்மையானவர்களா, அல்லது ஏமாற்றுக்காரர்களா?
இரண்டும் கொஞ்சம். நாங்கள் Frega குடும்பம்.

என் தந்தை கடவுளிடம் ஒரு மகனைக் கேட்டார்.
கடவுள் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றினார்.
ஆனால் டெலிவரி தவறாகிவிட்டது.
மாடல் அமெரிக்கன்.
அது இத்தாலிக்கு வந்து சேர்ந்தது.

Nando